

Recensie: Bastille | Sziget 2014*1/2

Sziget, Budapest, Hungary
donderdag 14 augustus 2014

foto © David Haesaert

Recensie:

Bestaat er zoiets als toeval? Dat net voor Bastille 'Icarus' moest inzetten, de zon eindelijk na uren regen door het wolkendek breekt? Het was alvast het geval op Sziget Festival. Bastille kreeg vooral de bakvissen op de hand, die in geen tijd op de schouders kropen van een vriend of vriendin. Maar het brede publiek zag dat Dan Smith en co met hun debuut "Bad blood" dat vorig jaar uitkwam, simpelweg te weinig goed materiaal hebben om een onvergetelijke live set af te leveren op een festival. Op een paar nummers na waar de zon, figuurlijk dan, even kwam doorpiepen, was dit een ongeïnspireerd, routineus, glad optreden.

"I want to be in the after movie" en "Tell me the story of Icarus while visiting Pompeii" waren maar enkele bordjes die fans omhoog hielden voor de camera's. 9 nummers lang was het wachten op een song die live min of meer het verschil kon maken. Dat werd "Things we lost in the fire" waarbij de fans massaal meesprongen. Erg veel loopt er mee op tape bij Bastille, de strijkers in "The silence", "Laughter Lines", en "No Angels" (waarbij ze TLC's "No Scrubs" coverden) bijvoorbeeld. Maar ook de gesproken teksten die doorheen de songs larden, tot de vrouwelijke backings: het staat allemaal op tape.

Grappig trouwens om vast te stellen dat de papflesvisuals van Lily Allen tijdens "These streets" al aan de bovenkant van het ledscherm achteraan het podium te zien waren omdat de backdrop van Bastille niet hoog genoeg gehesen was. Het mag duidelijk zijn: overjoyed waren we verre van tijdens deze erg routineuze set, die vergelijkbaar was met eerdere festivaloptredens die Bastille gaf.

Nergens geloofden we Smith dat ie het een geweldig festival vond, en ons een geweldig publiek. Het kwam allemaal te afgerateld over, te ingestudeerd en raakte ons en erg veel toeschouwers dan ook voor geen meter.

Bij "Oblivion" zwaait het publiek nog tot aan de mengtafel aan, maar het publieksbereik voor "Icarus" is opvallend minder. Ook bij "The draw" tonen enkel de grote fans een driehoekje, zoals in het logo van de groep staat. Maar laat ons dat het minpunt ook vinden van deze live ervaring. Nergens tijdens het concert voelen we dat we naar een band aan het kijken waren.

Er is gewoon nauwelijks podiumprésence, geen hechte groep die je ziet on stage. Wel zien we Dan Smith de show volledig naar zich toetrekken en staan Chris Wood (drums), Will Farquarson (bass) en Kyle Simmons (synths) behoorlijk in de schaduw.

Smith heeft kennelijk door dat ie nog moet proberen in de laatste minuten te scoren. Hij rent via de frontstage richting front of house om daar bovenop te klauteren. Daar is namelijk een podium waarop straattheater te zien is tijdens podiumwissels (een klok zoals de Zimmertoren met mensen als levende poppen). Voor "Of the night" op het B podium, dat "Rhythm of the night" van Rozalla met Snaps "Rhythm is a dancer" mengt, laat ie tot twee keer toe het publiek op de grond zitten en terug rechtveren. Truiks die wat geforceerd aanvoelen en in beperkte mate scoren. Neen, de kracht van Bastille in Boedapest is "Pompeii" en "Things we lost in the fire". Maar laat ons toe dat naast de complete afwezigheid van bandgevoel/groepsdynamiek dit live voorlopig nog een mager (bak)visje te vinden.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Bad Blood

Weight of Living, Pt. II

Laura Palmer

Poet

Overjoyed

No Angels (No Scrubs (cover TLC))

Blame

These Streets

The Silence

Things We Lost in the Fire

Laughter Lines

Oblivion

Icarus

The Draw

Flaws

Of the Night (cover Rozalla - Rhythm of the night / Snap! - Rhythm is a dancer)

Pompeii